

Rose

อย่าเหยียดเผ่าพันธุ์กันสิ

..... เล่ม 2 .....

不要物种歧视

月下蝶影

เย่วเซี่ยเต๋ยอั้ง

เจียน

นกแก้ว

แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

จงชิงเดินไปห้องหนังสือพลิกดูตำราโบราณสองสามเล่ม
ข้างในมีบันทึกสมัยโบราณของทั้งมนุษย์และผู้ฝึกตน
ความจริงเขาอ่านหนังสือพวกนี้หลายรอบจนนับไม่ถ้วนแล้ว
ซึ่งไม่มีปีศาจจิ้งจอกไหนตรงกับลักษณะเด่นของร่างเดิมผู้หญิง
- เย่วเซี่ยเต๋ยอั้ง

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อคุณอ่านเล่ม 1 จบ สิ่งใดคือคำถามที่ติดอยู่ในใจคุณมากที่สุด

หากมองในด้านของการต่อสู้ คงต้องเป็นคำถามที่เกี่ยวกับฉากสุดท้าย ก่อนจบเล่ม 1 ที่ทำให้เราต้องลุ้นตาม แล้วยังต้องลุ้นต่ออีกว่าในช่วงต้นของเล่ม 2 นี้ เรื่องราวการต่อสู้นั้นจะมีจุดจบเช่นไร

แต่หากมองในด้านของความสัมพันธ์ระหว่างผู้หลักกับจวงชิงละก็ คำถามซึ่งติดอยู่ในใจคุณมากที่สุดคงจะเป็นความสัมพันธ์ของทั้งสองจะเป็นอย่างไรต่อไปเป็นแน่

และไม่ว่าคำถามของคุณจะเป็นเช่นไร ใน *อย่าเหยียดเผ่าพันธุ์กันสิ* เล่ม 2 นี้ก็ล้วนมีคำตอบให้คุณทั้งสิ้น เพราะในเล่มนี้คุณจะได้รู้จุดจบของ อวีเจียงที่แสนชั่วร้าย ได้เห็นความร่วมมือกันอย่างดีของ ‘ทุกสิ่ง’ ในกรมควบคุม ได้พบเจอกับปริศนาบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความเป็นมาของผู้หลิ ได้เจอปีศาจมากมายที่ปรากฏตัวมากันแต่ละที่ไม่เคยทำให้เราต้องผิดหวังเลย ที่สำคัญที่สุดคือ ‘ความสัมพันธ์’ ที่แสนจะคืบหน้าของผู้หลิและจวงชิง สรุปลแล้วมันคืออะไรนะ ตกลงว่าเขามีอะไรซ่อนอยู่ลึกล้ำเกินกว่าที่เราจะมองเห็นกันได้ใช่หรือไม่อย่างไรก็แล้วแต่ ไปร่วมพิสูจน์กันเลย แล้วจะรู้ว่า หากจะมาเหยียดเผ่าพันธุ์กัน เพราะสภาพที่เห็นแค่ภายนอกนั้น มันไม่ได้จริง ๆ

Rose

“โธก!” ผู้หลีถีบเท้าหลังพร้อมคำราม ก่อนจะกระโดดไปยืนบนหัวมังกรทอง ภายใต้อ่างจันทร์เสี้ยวระยับ เรือนกายเล็กผอมทอประกายสีแดงหม่น เขาก็มหันามองมังกรทองใต้ฝ่าเท้า “เวลาแบบนี้จะให้ผู้เยาว์อย่างคุณส่งตัวเอง ไปตายได้อย่างไร”

“ผู้หลี!” จวงซิงอยากจะทำตวัดหางคว่ำผู้หลีกลับมา แต่ความเร็วในการ กระโดดของกระต่ายที่บำเพ็ญจนกลายเป็นภูตแล้วรวดเร็วเกินไป เร็วจนจวงซิง จับตัวไว้ไม่ทัน

เทียบกับทอร์นาโดยักษ์แล้ว ร่างของผู้หลีช่างเล็กจ้อยราวเป็นเพียง ฝุ่นผง พริบตาที่อีกฝ่ายกระโดดเหาะขึ้นฟ้า ความลึนหวังไร้เรี่ยวแรงพลัน เกาะกุมจิตใจทุกคนที่กำลังมองทอร์นาโดขนาดมหึมาหาใดเปรียบอย่างเลื่อนลอย เว่ยซางเปลี่ยนร่างเป็นเสือขาวตาเฉียงดูตัวใหญ่กระโดดเหาะตามไปอยู่ ข้างหลังจวงซิง หัวเสือกดลงเล็กน้อย อยู่ในท่าทางเฝ้าระวังเต็มที่

ช่วงเวลาที่พุ่งเข้าไปในทอร์นาโด ผู้หลีรู้สึกเหมือนร่างกายใกล้จะถูกฉีก เป็นส่วนๆ เขาใช้แรงทั้งหมดฝ่าพันทนาการของทอร์นาโดแล้วตบเท้าหน้ากับพื้น ฝุ่นดินกับก้อนหินบนพื้นลอยขึ้นมากลายเป็นกำแพงล้อมรอบสี่ด้าน จากนั้น พยายามล้อมกรอบทอร์นาโดไว้ข้างใน

อวีเจียงไม่สนใจผู้หลีที่ต่อสู้ติดพันกับทอร์นาโด มันเปลี่ยนร่างเป็น

มนุษย์โดยที่บนหลังยังคงเหลือปีกคู่ยักษ์ ไปหยุดอยู่ตรงหน้าซากงูเหลือมเขียว สัตว์เลี้ยงสองตัวนั้นมันเลี้ยงมาเป็นหนึ่งปี เป็นข้าวไร่ใช้ที่ติดตามมันมาโดยตลอด วันนั้นก็กลับถูกปีศาจน้อยไม่รู้หัวนอนปลายเท้าฆ่าตาย มันไม่เพียงสงสารข้าวไร่ใช้ ยังโมโหที่อีกฝ่ายทำมันเสียหน้า

งูเหลือมเขียวสองตัวที่ห้อยตรงข้างหูมันอ้าปากส่งเสียงฟ่อๆ ผยคมเขียว อาบพิษ

อวีเจียงยืนมือไปลูบหัวอันเย็นเฉียบของพวกมัน มองทอร์นาโดที่ตน สร้างขึ้นแล้วพลันหัวเราะ “ดูทำซ้ำไม่ได้ออกมาหลายปีเกินไปจนทำให้สัตว์ ชั้นต่ำพวกนี้ล้มการมีอยู่ของซ้ำไปแล้ว”

อวีเจียงตัวดมือขึ้นเบาๆ ทอร์นาโดก็พุ่งชนกำแพงล้อมที่ผีหลี่สร้างขึ้น ราวกับเป็นมังกรมีชีวิต จากนั้นพุ่งตรงเข้าไปหามังกรทองที่อยู่ข้างๆ

“โฮก!” ผีหลี่เหินขึ้นฟ้า เปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์แล้วโยนของวิเศษใส่ อวีเจียงทันที

ผีหลี่เคยได้ยินวานรขาวเล่าให้ฟังว่า อวีเจียงธาตุน้ำ ไฟไฟเป็นที่สุด ดังนั้นได้แต่ต้องใช้ของวิเศษธาตุไฟรับมือ ต่อให้สร้างบาดแผลไม่ได้ อย่างน้อย ก็ยังพอรบกวนอารมณ์ของมันได้

จงชิงกับเว่ยซางเห็นทอร์นาโดมุ่งเข้ามาโจมตี ร่างกายเว่ยซางก็ขยายใหญ่ อีกครั้ง เพิ่มความเร็วทะยานเข้าไปใช้หัวดันขวางทอร์นาโดไม่ให้เดินหน้าต่อ ฟากจงชิง หลังส่งเสียงมังกรคำรามก็พ่นน้ำทะเลออกมามหาศาล ทันทีที่ น้ำทะเลกระทบกับทอร์นาโดก็กลายเป็นน้ำแข็ง จงชิงอาศัยจังหวะนี้บินวนรอบ และใช้ลำตัวรัดทอร์นาโดเอาไว้

“ต้องขอบคุณโครงสร้างระบบโทรคมนาคมพื้นฐานอันทรงประสิทธิภาพ ขนาดป่าเขาลึกขนาดนี้ยังมีสัญญาณอยู่อีก” จางเคอล้วงมือถือออกมาติดต่อ หน่วยงานความมั่นคง ให้พวกเขาติดต่อหน่วยงานอตุณิยมวิทยาท้องถิ่นเพื่อ ประกาศเตือนพายุทอร์นาโด ให้ประชาชนหลบอยู่ในเคหสถานอย่าออกมา พร้อมทั้งให้หน่วยงานสาธารณสุขเตรียมยาสำหรับรักษาโรคทำให้ได้มากที่สุด

ลี้ซวีที่คุกเข่าข้างเดียวกับพื้นได้ยินจางเคอรายงานสถานการณ์กับ

ผู้รับผิดชอบทางโทรศัพท์ก็หยิบแล้กระชากรวิญญานตรงเอวออกมา พุดกับ ยมบาลลูกน้องว่า “พวกเจ้ารออยู่ที่นี้ ข้าไปดูหน่อย”

“ท่านหัวหน้า ข้างนอกอันตรายนะขอรับ ท่าน...”

“ตัวข้าเป็นนักพรต จะให้มองดูผู้คนทั้งเมืองบาดเจ็บล้มตายเฉย ๆ ได้อย่างไร ถึงตอนนั้นคงวิญญานมีเป็นล้าน พวกเรายมทูตไม่เห็นเี่ยวตาย กันพอดีหรือ” ลี้ชวีลุกขึ้นยืน มองผู้หลี่ที่ต่อสู้อัดพันกับอวีเจียง “ขนาดปีศาจ ยังมีใจปกป้องคน ก่อนตายข้าเป็นคนแท้ ๆ แล้วข้าจะแพ้ปีศาจได้อย่างไร”

หลังหยุดยั้งทอร์นาโดได้ชั่วคราว จวงซิงหันไปมองผู้หลี่ที่กำลังต่อสู้ อยู่กับอวีเจียงแล้วเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ ชักกระบี่ยาวออกจากฝักพลางหันมา พุดกับเว่ยซางหน้าขริม “คุณดำนี่ไว้ ฉันจะไปช่วยผู้หลี่”

เว่ยซางกวัดแกว่งหางเสือ ทำหลังตะกุกพื้นเป็นหลุมลึกพลางคิดอย่าง หมดอคล้ายตายอยาก *ไม่รู้ว่าจะถูกทอร์นาโดไถจนล้านหรือเปล่า พอเปลี่ยน ร่างเป็นมนุษย์มีหวังต้องสวมวิกแน่*

ด้วยวิชากระบี่อันเชี่ยวชาญของจวงซิง เมื่อร่วมมือกับผู้หลี่ก็สามารถ ประมือกับอวีเจียงได้ลูลี่ ครั้นหลบลมพิษที่อวีเจียงกระพ้อปีกพัดมาได้ อย่าง ฉิวเฉียด จวงซิงก็เปลี่ยนร่างกายท่อนล่างเป็นหางมังกรพาดใส่สูงเขี้ยวที่ลอบ โจมตีผู้หลี่กระเด็น ก่อนพุดกับผู้หลี่ด้วยสีหน้าเย็นชาว่า “ผมโตเป็นผู้ใหญ่ นานแล้ว”

ผู้หลี่ “...”

ตอนนั้นมันใช้เวลามาถกเถียงเรื่องนี้หรือ

ฝ่ามือของผู้หลี่ที่กำแล้วร้อนขึ้นเล็กน้อย เริ่มทบทวนความทรงจำ เกี่ยวกับอวีเจียงที่วานรชาวเคยเล่าให้ฟัง ต้องโทษที่ตอนเด็ก ๆ เขาชอบนั่ง ไม่ติดที่ ไม่ยอมตั้งใจฟังสิ่งที่วานรชาวพุด ยามนี้พอถึงเวลาคับขันจึงรู้ซึ้งถึง ความรู้สึกทำนอง รู้อย่างนี้ตั้งใจเรียนมาก ๆ เสียก็ดี เลยทีเดียว

อวีเจียงคือปีศาจที่มนุษย์เชิดชูเป็นเทพเจ้า ทว่าความเป็นจริงมันก็เหมือน จวงซิงที่มีสายเลือดมนุษย์อยู่ส่วนหนึ่ง แต่ตัวมันกลับไม่มีจิตใจแบบมนุษย์ เลยสักนิด ในสายตาของมัน ไม่ว่าชีวิตของสิ่งใดล้วนไม่มีค่า ความเป็น

ความตายขึ้นอยู่กับอารมณ์ดีร้ายของมันเท่านั้น ตอนนั้นอาจเพราะยังมีจอมปีศาจที่พอจะสามารถห้ามปรามพฤติกรรมของอวีเจียงได้ ทว่าโลกปีศาจทุกวันนี้เสื่อมถอย ขนาดเขายังนับเป็นยอดฝีมือเหนือยอดฝีมือ ไหนเลยจะมีปีศาจที่ยับยั้งอวีเจียงได้

ไม่ ไมลีน่าจะยังมีปีศาจอีกตนที่สามารถหยุดยั้งมันได้

ผู้หญิงทำสัญลักษณ์มืออย่างรวดเร็ว เป็นครั้งแรกที่เขารู้ว่าเสียงพินลิ่ตั้งแต่มาอยู่โลกมนุษย์ สิ่งที่คุณฝังชอบทำที่สุดก็คือกินแล้วนอนงู ๆ ถูกผู้หญิงส่งเสียงมาปลุกกลางดึก มันจึงนอนหลับตาตอบ “เจ้ากระต่ายดึกตื่นก่อนคืนส่งเสียงพินลิ่มาทำไม”

“ได้เท่าคุณฝัง ข้าน้อยมีเรื่องอยากให้ช่วยเหลือ”

คุณฝังลืมหันตามองท้องฟ้าที่ค่อนข้างอึมครึมด้านนอก “เรียกหาข้าในเวลาที่ต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ ว่ามาเถิด”

“อวีเจียงปรากฏตัว จึงอยากขอร้องให้ได้เท่าคุณฝังออกโรงช่วยเหลือ” ผู้หญิงใช้เส้นช่วยจวงซิงสกัดการโจมตีจากอวีเจียงก่อนบินขึ้นฟ้า ล้วงพัดขนนกสีแดงชาดออกมาโบก ทว่าสิ่งที่ออกมาหาใช้ลม แต่เป็นเปลวเพลิง

อวีเจียงหลบไม่ทันทำให้ชนปีกซ้ายถูกไฟไหม้หายไปกว่าครึ่ง

“จูเซว¹?” นัยน์ตาอวีเจียงฉายความรังเกียจและหวาดกลัว มันหันตัวไปมองพัดสีขาวในมือผู้หญิง เจ้าปีศาจน้อยตัวนี้โผล่มาจากไหนกันแน่ถึงได้มีของวิเศษมากมายขนาดนี้

ปีศาจที่มันเกลียดที่สุดก็คือพวกจูเซว เสวียนอู² ไปเจอ เทือกนี้ที่เอาแต่ตัดพ้อฟ้าเวทนามนุษย์อยู่ได้ทั้งวัน คนอ่อนแอถูกฆ่าหรือถูกกินก็เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือ ปีศาจก็ดี มนุษย์ก็ดี พวกที่อ่อนแอั้นต่างอะไร

---

¹ หงส์แดงหรือหงส์ไฟ สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ปกครองทิศใต้ มีลักษณะเด่นของนกห้าชนิดรวมกัน มีขนเป็นเปลวไฟ

² หรือเต่าดำ สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ปกครองทิศเหนือ มีรูปลักษณะเป็นเต่า แต่มีเกล็ดคล้ายงู หรือมีลักษณะผสมกันระหว่างเต่ากับงู

กับขย่ะ ลูซ่าเล่นให้สำราญใจไม่ดีกว่าหรือ

“เจ้าว่าใครนะ” คุณเผิงได้ยื่นชื้ออวีเจียงก็เกือบนึกว่าตัวเองหุฟาด “สุวรรณค์โปรด พวกเจ้าไปหาเรื่องไ้อ์บ้านั้นหรือกหรือเนีย” ในสายตามัน อวีเจียงก็คือไ้อ์บ้านั้นตัวหนึ่ง ตอนอารมณ์ดีก็กินมนุษย์กินปีศาจ อารมณ์ไม่ดี ขนาดลูกน้องตัวเองยังฉีกกินเล่น ที่อยู่ข้างกายมันแล้วสามารถมีอายุขัย ยืนยาวได้ เกรงว่าคงมีแค่กุพิษสี่ตัวที่มันเลี้ยงไว้นั่นแหละ

“เจ้ากระต่าย ไม่ใช่ว่าข้าไม่อยากช่วยเจ้า แต่ปีศาจอย่างอวีเจียงนี้ ไม่ใช่หัวหน้าใครหน้าไหนทั้งนั้น ให้อูสุรร้ายอย่างข้าไปช่วยพวกเจ้าสู้อูสุรร้าย ด้วยกันจะไม่ค่อยเหมาะสมหรือเปล่า”

ผีหลืบก็บัดบัดสติขาดในมือต่อ พัดสีแดงเล่มนี้เป็นของที่ราชันกังเลี่ย ให้เขาไว้ใช้ป้องกันตัวหลังโดนเผยเว่ยซุงจนบัสสาวะรด เสียแต่หลายปีมานี้ เขาไม่มีโอกาสได้ใช้สักครั้ง ถึงเพิ่งพบเอาตอนนี่ว่าพัดนี้เปลี่ยนพลังวิญญาน มากทีเดียว

“ได้ทำ นี่มันยุคสมัยไหนแล้ว ไม่มีใครเขาสนใจเรื่องจุดยืนกันแล้ว ขอบรับ” ผีหลืบเห็นกระแสลมพิษพุ่งโจมตีมาทางตน พัดในมือก็ขยายใหญ่ ฉับพลัน กำบังตัวมีอยู่ด้านหลังพัด “หากโลกมนุษย์ถูกทำลาย ช้าน้อยกับ จวงชิงชีวิตหาไม่แล้ว ต่อไปท่านจะไปหาอาหารเลิศรสจากที่ไหนกินเล่า”

คุณเผิงว่า “น่าซัน ข้าคุณเผิงดูเหมือนปีศาจที่เปลี่ยนจุดยืนเพียงเพราะ อาหารของพวกมนุษย์หรือไร”

“สหาย” ยมบาลแห่งยมโลกตบบาจากเคออย่างอึ้งๆ “ปีศาจกระต่าย ในกรรมพวกเจ้าเป็นยอดฝีมือจากไหนหรือ เหตุใดถึงมีชื่อเสียงมากมาย ขนาดนี้” ต่อให้พวกเขาตะบะตำต้อย ประสพการณ์ชีวิตไม่เคยอะนึ่ก พลังอำนาจ ที่แผ่ออกมาจากของวิเศษพวกนั้นก็ไม่เคยซ่อมพวกเขาจนหายใจแทบไม่ออก แบบนี้

จางเคอส่ายหัวอย่างโง่งม เขาเป็นแค่มนุษย์แสนโง่เขลาและเป็นตัวถ่วง คนหนึ่งเท่านั้น คำถามล้าลึกแบบนี้เขาตอบไม่ได้

เมื่อกระแสลมกระทบกับพัดก็ถูกตีกกลับทันที ทำเอาอวีเจียงถอยหลัง

ไปสองก้าว “มิน่า ตัวข้าเห็นเจ้าแล้วถึงรู้สึกสะอิดสะเอียนนัก ที่แท้ก็เป็นลูกศิษย์ของจูเซว” หน้าพัตน์เห็นชัดว่าลงอาคมของจูเซวเอาไว้ หากเจ้าปีศาจน้อยนี้ไม่ได้รับการยอมรับจากจูเซวแล้วจะใช้พัตน์ได้อย่างไร

อะไรคือลูกศิษย์ของจูเซว

ครั้นผู้หลีกคิดว่าตามพัตน์ก็หดเล็กลงกลายเป็นอาวุธชนิดมือ ปีศาจที่นอนหลับมานานสมองทำงานไม่ค่อยดีเท่าไร ให้มาถกเถียงเรื่องอาวุธอะไร ในเวลานี้ย่อมเป็นความคิดที่โง่งมสิ้นดี

อวีเจียงเปลี่ยนร่างเป็นวิหค เมื่อกระพือปีกคูโอฟาร์ ทอร์นาโดสามลูกยักษ์พลันปรากฏกลางอากาศ มันหัวเราะเยาะพลางกล่าว “พัตชนจูเซวแล้วอย่างไร ต่อให้จูเซวมาอยู่ตรงหน้าข้า ข้าก็หากลับไม่ นับประสาอะไรกับพัต เล่มเดียว”

ผู้หลึมมองทอร์นาโดสามลูกที่หมุนตัวกลางอากาศ สีหน้าพลันขมึนลง
จุดอ่อนของอวีเจียง...คืออะไรกันแน่

“อวีเจียงเกิดมาอัปลักษณ์ สามารถควบคุมน้ำและลมได้ ปีกทั้งสองเป็นพาหะโรคระบาดแต่กำเนิด เป็นปีศาจที่โหดร้ายป่าเถื่อนยิ่ง”

“แล้วถ้าข้าเจอมันควรทำเช่นไรขอรับ”

“หากเจ้าเจอมัน...” วานรชาวลูบขนปุกปุยบนตัวกระต่ายน้อย ลากเสียงคล้ายรำพัน “เช่นนั้นก็จงวิ่งหนีเสีย พัดลีซาดที่ราชนันท์ก็เลยให้เจ้าพอขวางได้แค่ชั่วครู่ช่วยยามเท่านั้น”

ผู้หลึมเบิกตามองทอร์นาโดที่เคลื่อนตัวใกล้เข้ามาเรื่อยๆ พร้อมหัวใจที่หนักอึ้งขึ้นทีละน้อย

เขาจำได้แล้ว ตอนนั้นวานรชาวมิได้บอกเขาว่าควรรับมืออวีเจียงอย่างไร เพียงบอกให้ตนวิ่งหนี จากนั้นเขายังอยากจะถามต่อด้วยซ้ำ ที่ไหนได้พอปีศาจไก่ฟ้ามาหาวานรชาว เรื่องนี้เลยถูกพักไว้ก่อน

ทว่าด้านนอกภูเขามีสสิ่งมีชีวิตมากมายอาศัยอยู่เช่นนี้ แล้วตนจะวิ่งหนี

ได้อย่างไร

ผู้หลีเหลือบมองจวงซิงที่เริ่มมีบาดแผลพลงกำพืดสี่ขาดในมือแน่น ราชันกั๋งเลี้ยเคยพูดไว้ว่า เกิดเป็นปีศาจควรเคารพยำเกรงต่อทุกชีวิต ทุกสรรพสิ่ง มีจิตใฝ่เมตตากรุณา จึงจะได้รับการดูแลจากสวรรค์

“เทพอะไรกัน ที่แท้ก็แค่นี้” จวงซิงปาดเลือดตรงมุมปาก หัวเราะเยาะ-หยันพลงเอ่ย “อยู่มาตั้งหลายปีหน้าตาก็ยังคงซีเหร่เหมือนเดิม เห็นก็รู้ว่า เป็นสัตว์ที่ถูกสวรรค์ทอดทิ้ง”

“หุบปาก!” เพราะนิสัยป่าเถื่อนแต่กำเนิด อวีเจียงจึงไม่ได้รับความรัก จากพ่อ กระนั้นมันก็หาได้ควบคุมพฤติกรรมตนเอง แต่กลับยิ่งปฏิบัติต่อ ทั้งมนุษย์และอสูรปีศาจอย่างโหดเหี้ยมมากขึ้น เมื่อไหร่ที่มันอารมณ์เสีย ก็จะเสกให้พื้นที่นั้นเกิดโรคระบาด ทำเอาทั้งมนุษย์และปีศาจพากันหวาดกลัว จากนั้นความหวาดกลัวก็นำไปสู่ความกริ่งเกรง ภายหลังจึงแทบไม่มีผู้ใด กล้าหาเรื่องอวีเจียง และขณะเดียวกันก็ไม่มีปีศาจตนไหนคบหากับมันด้วย อวีเจียงผูกใจเจ็บแค้นกับการถูกคนอื่นว่าเรื่องหน้าตาที่สุด ดังนั้นคำพูด ของจวงซิงจึงเป็นการยั่วโมโหจนมันไม่มีใจควบคุมทอร์นาโดบนฟ้าแล้ว แต่เปลี่ยนมาพาดฝ่ามือใส่ตรงๆ เสียเลย

ก็แค่มักรที่เขายังไม่ขี้ขี้ดี้ กลับกล้าบังอาจล้อเลียนมัน!

อีกด้านหนึ่ง คุณเผิงกั๋งไปกลั้งมาบนพื้นหลายรอบก่อนจะโยนผ้าห่ม บนตัวหึ่งอย่างรุ่มง่าน แล้วลุกไปเปิดหน้าต่างเพื่อเตรียมออกไปข้างนอก ทว่ายังไม่ทันที่มันจะได้ยื่นกรงเล็บออกไป เมฆครึ้มบนฟ้าก็เกิดแปรปรวน ฟ้าแลบแปลบปลาบคล้ายกับมีพลังงานประหลาดกำลังบีบอัดอยู่บนนั้น

มันครุ่นคิดแล้วก็หดกรงเล็บกลับ เท่านั้นไม่พอ ยังปิดหน้าต่างแน่น และดึงผ้าม่านหนากันด้วย

“จวงซิง!” ผู้หลีเห็นอวีเจียงพาดฝ่ามือไปทางจวงซิงสุดแรงก็รีบตัวด แล้แดงในมือหมายจะสกัดอวีเจียง

ทว่าอวีเจียงกลับฉีกเส้าขาดเอาดี้อ ๆ แล้วพาดไปที่อกจวงซิงอย่างแรง

แม้จะได้ผู้หลีช่วยสกัด พลังฝ่ามือจึงลดลงไปสี่ส่วน แต่ในความคิด

อวีเจียง ต่อให้ฝ่ามีอันนี้เหลือแรงเพียงหกส่วนก็เพียงพอที่จะเอาชีวิตจวงชิงได้แล้ว

ครีน ครีน

กลางห้องฟ้าเกิดแสงฟ้าแลบวูบวาบ อสนีสายมที่ผ่าแหวกท้วนภา
ราวกับจะฉีกผืนฟ้าเป็นเสี่ยงๆ

ผู้หญิงคล้ายกับนึกอะไรได้ จึงเปลี่ยนร่างเป็นกระต่ายขาวแล้วเหาะขึ้นไป
คาบเว่ยซางที่ยังนั่งอึ้งถอยกรูดออกมา

เว่ยซางผู้เปลี่ยนร่างเป็นเสือตาดูตัวยักษ์มองกระต่ายตัวจิ๋วข้างอุ้งเท้า
อย่างประมวผลไม่ค่อยทัน

ดูเหมือนว่าเขาจะถูกกระต่ายน้อยตัวหนึ่งลากออกมา?

เปรี้ยว!

สายฟ้าสีม่วงขนาดใหญ่นผ่าใส่อวีเจียงตรงๆ อวีเจียงหงนหน้ามอง
อย่างขงูฉก พบว่าบนฟ้ายังมีสายฟ้าผ่าลงมาอีกหลายสาย มันควัก
ของวิเศษออกมา ทว่าก็ถูกอสนีบาตทำลายสิ้นอย่างรวดเร็ว พอรู้ตัวว่า
สถานการณ์ชักไม่ดี มันกางปีกเตรียมหนี ทว่ามีหรืออสนีสวรรค์จะปล่อยให้มันหนีได้ง่ายๆ
วชิระแดงฉานเส้นมโหฬารปล้นฟ้าดเปรี้ยว อวีเจียงร้อง
โหยหวนทีหนึ่งก็ร่วงจากฟ้าถึงพสุธา

ครั้นอวีเจียงล้มปลงพื้น สวรรค์ก็ส่งวชิรเทพเก้าสายตามมาอีก อวีเจียง
ไม่ทันแม้แต่จะเปล่งเสียงกรีดร้องก็ถูกฟ้าผ่าเหลือเพียงโครงกระดูกดำไหม้
ทันทีที่มันสิ้นชีพ ทอร์นาโดที่หมุนกว้างก็สูญเสียชีวิตลง ค่อยๆ แผ่วลงกลายเป็น
สายลมและพัดสู่เมืองตรงตึนซา

จวงชิงซึ่งอยู่ห่างไปไม่กี่ไกลแต่ไม่โดนสายฟ้าทำอะไรเลยลึกลับนอนอนคว่ำ
กับพื้น กระอักเลือดสองครั้งติดๆ กันก่อนตะกายลุกขึ้นยืนอย่างโซเซ
ตอนนี้เองก็มีคนเข้ามาพุงเขาจากข้างหลัง เท่านั้นไม่พอ ในปากยังมี
ยาลูกกลอนยัดเข้ามาหนึ่งเม็ด เขาหันไปมอง คนที่พุงเขาทั้งหัวทั้งหน้า
ก็ชะมุกชะมอมพอกัน หน้าซ้ำใบหน้ายังมีแผลจากการถูกลมบาต

“จิตวิญญาณดับสูญ...” ลีชวีไม่กล้าเข้าไปใกล้โครงกระดูกของอวีเจียง

เขากลืนน้ำลายและหันไปมองผู้หญิง “สหายธรรม สายฟ้าเมื่อครุ่นนั้นคืออะไรหรือ”

ผู้หญิงเงยหน้ามองยับเยินบนหน้าซึ่งยังคงปั่นป่วน ด้านในคล้ายยังมีฟ้าแลบแปลบๆ เสียงตอบยังสั้นเล็กน้อย “คืออสัณสวรรค”

การที่อวี๋เจียงปรากฏตัวกะทันหัน หากมันเหมือนคุณเผิงที่แคกินๆ นอนๆ บางทีสวรรคอาจยังพอยอมให้ดำรงอยู่ได้ ทว่าเจ้านี่ออกมาทีอละวาด ฟาดวงฟาดงาทันที เรียกลมคลั่งและโรคระบาด ขนาดมังกรประจำชะตาเมืองที่สวรรคยอมรับยังกล้าลงมือ เช่นนี้แล้วสวรรคจะยอมปล่อยมันไปได้ได้อย่างไร

เมื่อตอนนั้นที่คู่เดียวกับเจิ้งสู้กันกลางป่าเขา ก็เพราะอาณาภาพใหญ่โตเกินไปจนเรียกความสนใจจากสวรรค สุดท้ายจุดจบก็เหมือนกับอวี๋เจียง ถูกฟ้าผ่าจิตวิญญาณสูญสลายและหายลับไปจากโลก

“พะ...พี่ผู้ ที่ตอนนั้นพี่บอกว่าจอมปีศาจถูกฟ้าผ่าตาย ก็คือโดนผ่าตายแบบนี้แหละครับ” จางเคอวี่งเข้ามา ยื่นหน้ายื่นตามองโครงกระดูกดำไหม้ของอวี๋เจียง สภาพน่าอเนจอนาถมากจริงๆ เขาถอยหลังกรูดอย่างรู้สึกลยดสยอง “นี่ผ่าจนเหลือแต่เถ้าถ่านเลยนะเนี่ย”

จวงซิงกุมหน้าพาลงพูดกับผู้หญิง “คุณเป็นยังไงบ้าง”

“ผมไม่เป็นไร” ผู้หญิงหยิบขวดจากถุงเขียนคุณยัดใส่มือจวงซิง “พวกนี้เป็นยาที่ช่วยฟื้นฟูลมปราณดั้งเดิม อย่าลืมหินเสี้ยวละ ฝ่ามือของอวี๋เจียงเมื่อครู่ไม่ใช่เบาๆ ถ้าคุณไม่ดวงสมพงศ์กับชะตาเมือง เกรงว่าคงรักษาชีวิตเอาไว้ไม่อยู่แล้ว บอกพวกคุณแล้วไม่ใช่เหรอว่าให้อยู่แต่ในเขตอาคมห้ามออกมา แล้วนี่วิ่งออกมาทำไมกัน”

จวงซิงกำขวดยาแน่น “คุณเป็นเพื่อนร่วมงานของผม ไม่มีเหตุผลที่ผมจะให้คุณเผชิญอันตรายเพียงลำพัง”

“ผู้ใหญ่ปกป้องเด็กก็เป็นหลักการที่ถูกต้องเช่นกันไม่ใช่หรือ” ผู้หญิงล้วงขวดแก้วออกมาอีกขวด ด้านในบรรจุของเหลวสีเขียวครามอ่อน เขาเปิดจุกขวดออกพลาบกล่าว “มา รีบดื่มเสีย”

ขวดยายื่นจ่อตรงปากจวงซิง ผู้หญิงเห็นอีกฝ่ายไม่ขยับแต่กลับมองตนนิ่ง เขาลูบๆ หน้าตัวเองแล้วพบว่าเป็อนฝุ่นดินเป็นชั้น พานึกก็ว่าจวงซิงมอง

สิ่งนี้ จึงจับชายหนุ่มเมงหย่ากรอกยาเข้าปากเองเลย “ก็แค่เขื่อนดินเองไม่ใช่หรือไง เป็นชายชาติรือยาถือสาเรื่องหุยมหิมแบบนี้干嘛”

“พี่ผู้ ยาที่พี่ผู้บ่อนเจ้านายคือยาอะไรหรือครับ” จางเคอเห็นผู้หลิเตี้ยยัดยาลูกกลอน เตี้ยวบ่อนยาหน้า ก็กลัวเจ้านายสุดท้ายไม่โดนอวีเจียงตบตาย แต่จะถูกผู้หลิอัดตายจนตายก่อน

“นี่คือยาตู้เหิง³ สำหรับกระตุ้นการไหลเวียนโลหิตและห้ามพิษ” ผู้หลิจับจวงชิงกรอกยาทั้งขวด “อวีเจียงมีพิษติดตัวตั้งแต่กำเนิด ในลมจากฝ่ามือนั้นก็มีพิษไม่น้อย”

“แบบนี้เอง” จางเคอเห็นสีหน้าจวงชิงดิ้นมากก็อดพูดไม่ได้ “พี่ผู้หลิมีของดีเยอะจังเลยนะครับ”

จวงชิงรับขวดเปล่าในมือผู้หลิมาด้วยแล้วกล่าว “ขอบคุณ”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก เป็นพี่น้องกันเกรงใจไปโย” ผู้หลิฉีกยิ้มกว้างจนตาโค้ง รอยยิ้มนี้ทำให้ดวงตาของเขาเปล่งประกายระยิบระยับ

จวงชิงมองดวงตาอีกฝ่ายแล้วก้มหน้าไม่พูดอะไร

นาที่นั้นเมฆครึ้มบนฟ้าก็สลายในฉับพลัน เมื่อสายฝนปรอยๆ ไปรยปรายกระหับศึระะ ทุกคนถึงค่อยๆ ได้สติว่า ในที่สุดวิกฤติในคำคั้นนี้ก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ผู้หลิมองหมอกเทาๆ มัวๆ ในป่าเขา ก่อนจะล้วงขวดหยกขวดหนึ่งจากถุงเสื้อคน เมื่อคว่ำขวด หมอกก็เขียวครามจำนวนมากก็พลันไหลออกมาแล้วลอยตามลมออกไปด้านนอก

พอหันกลับไปก็เห็นจางเคอจ้องมองตนเองอยู่อย่างกับเด็กน้อยช่างสงสัย เขาจึงอธิบาย “นี่คือน้ำค้างยามเช้าบนภูเขา ผมใช้พลังวิญญาณทำให้มันระเหยไปในอากาศ จะได้จัดเชื้อโรคระบาดที่แพร่จากอวีเจียง”

“พี่ผู้ บนตัวพี่ติดกระเป๋าวีเศษโศราเอมอนหรือ ทำไมมีไปหมด

---

³ พิษสมุนไพรรักษาในยาจีนในวงศ์โก่ฟ้า (Aristolochiaceae) ที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Asarum forbesii Maxim.* ใบเป็นรูปหัวใจ ขึ้นเป็นกอ

ชะทุกอย่าง” จางเคอครุ่นคิดว่าสถานที่ที่ฝูหลีอาศัยอยู่เมื่อก่อนต้องมีของดีไม่น้อยแน่ ไม่อย่างนั้นคงไม่สามารถหยิบของล้ำค่าพวกนี้มาใช้ได้อย่างสบายๆ แบบนี้

ลีซวีที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้ยินคำพูดนี้แล้วก็อดชำเลื่องมองทางฝูหลีไม่ได้ สองพันปีก่อนตอนเขาไปรับวิญญาณที่บรรพตเงาหมอกก็เห็นของดีๆ ในถ้ำที่พักของฝูหลีไม่น้อยจริงๆ

ไม่ว่าจะเป็นอัญมณีล้ำค่าหรือสมุนไพรทิพย์ล้วนมีจำนวนนับไม่ถ้วน กระทั่งเตียงยังสร้างจากหยกวิเศษ

“พวกนี้เป็นของที่พวกปีศาจบนภูเขาแต่ก่อนให้มานะ” ผมด้านหน้าของฝูหลีเป่ยกขึ้นจากฝนพรำจนแนบไปกับหน้าผาก ทำให้เจ้าตัวดูไร้พิษสงและเศร้าซึ้งในเวลาเดียวกัน “ตอนที่พวกเขาอยู่ด้วยกันชอบจินตนาการว่าผมจะเจอปีศาจแบบใดบ้าง พอจินตนาการเสร็จก็จะยัดๆ ของให้ผม จากนั้นบอกว่า ถ้าสู้ไม่ไหวให้โยนของวิเศษใส่แล้วหนีไปเสีย”

จวงซิงเห็นอีกฝ่ายอารมณ์หงอยเหงาก็พูดตัดบททันควัน “แล้วทำไมวันนี้คุณไม่หนีล่ะ”

“ผมหนีแล้วพวกคุณจะทำอย่างไร” พอเห็นสีหน้าจวงซิงยังซัดอยู่ข้างเขาก็ยื่นมือไปประคองแขนชายหนุ่ม “คุณไม่มีทางมองอวีเจียงทำลายเมืองมนุษย์ใดๆ ได้แน่ หากไม่มีผม คุณไม่ต้องสู้ตายกับอวีเจียงหรือ”

“ฝูหลี”

“หรือ?”

จวงซิงมองอีกฝ่าย จู่ๆ ก็หัวเราะหยันออกมาทีหนึ่ง “ที่คุณมีชีวิตรอดมาได้หลายปีขนาดนี้ อาศัยความใจดีของปีศาจบนภูเขาคอนล้วนๆ เลยนะ”

ไม่เช่นนั้นด้วยนิสัยแบบนี้คงตายไปร้อยแปดสิบบรอบแล้ว

“ก็ใช่ ปีศาจบนภูเขาวกเรานั้นดีมากๆ” พอพูดถึงปีศาจบนภูเขาแต่ก่อนพวกนั้น ดวงตาของฝูหลีก็ทอประกาย

ลีซวีเห็นท่าทางแบบนี้ของฝูหลีแล้วก็นึกถึงสภาพน่าอเนจอนาถบนบรรพตเงาหมอกในภายหลัง โนใจพลอยรู้สึกทรมานไม่ไหวแทนอยู่บ้าง เขาก้าวขึ้นมาพูด

พร้อมกับคารวะ “เรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนี้ใหญ่หลวงนัก ในเมื่อวิกฤติคือคล้ายแล้ว ผู้น้อยต้องขอตัวไปรายงานท่านพญายมก่อน”

“เชิญท่านหัวหน้ายมทูต” จวงซิงคำนับตอบ

รอนลี้ชีวีจากไปแล้ว ผู้หลีกก็พูดกับจวงซิงด้วยสีหน้าลึกลับซับซ้อน “จวงซิง ผมพบความลับใหญ่อย่างหนึ่งละ”

สีหน้าจางเคอกับเว่ยซาง สองศิษย์พี่น้องเคียดเกร็งขึ้นมาทันที

“อะไร” จวงซิงแอบรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี ตจิด ๆ ว่าความลับที่ผู้หลีกว่าจะไม่เหมือนกับที่ตนเองคิด

“ผมรู้สึกว้า...” ผู้หลีกระแอม “ผมต้องไม่ใช่ปีศาจกระต่ายธรรมดาแน่ เมื่อครู่ตอนเข้าไปในห้องงูเหลือมเขียว จู่ ๆ ทั้งร่างก็ร้อนผ่าวขึ้นมา จากนั้นงูเหลือมเขียวก็อันตรธานหายไปเลย คุณว่าผมอาจจะมีสายเลือดพิเศษอะไรสักอย่างโดยที่ผมไม่รู้หรือเปล่า”

จวงซิงอึ้งงันไป เขาเห็นแววตาแววอนของผู้หลีกแล้วก็อดพยักหน้าไม่ได้ “อาจจะ...เป็นไปได้”

เว่ยซาง “?”

จางเคอ “?”

นี่มันหมายความว่าอะไรนะ

จังหวะนั้นเองคุณเผิงที่เหมือนกับตำรวจในหนังสือซึ่งชอบปรากฏตัวตอนจบก็มาถึง มันได้ยืนผู้หลีกพูดว่าตัวเองอาจจะไม่ใช่ปีศาจกระต่ายธรรมดาพอดีจึงปล้นหัวเราะลั่น

“กระต่ายเอ๊ย เจ้าดูละครแฟนตาซีมากไปหรือเปล่า จอมปีศาจทั้งหมดในใต้หล้าล้วนได้รับการถ่ายทอดพลังพิเศษติดตัวตั้งแต่กำเนิด แล้วเจ้ามีของพรรคนี้หรือเปล่าเล่า”

ผู้หลีกไม่ได้รับการถ่ายทอดพลังพิเศษอะไรนั่นจริง ๆ ทั้งทำเดินและเสียงร้องเขาก็เลียนแบบมาจากปีศาจเสือในภูเขา คาถาอาคมก็เป็นปีศาจคนอื่น ๆ บนภูเขาช่วยสอน ความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับโลกปีศาจ วานรชาวก็นับผู้เล่าให้เขาฟัง ไม่ได้มีความสามารถพิเศษติดตัวใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อคิดถึงตรงนี้เขาก็พูดต่ออย่างไม่ยอมจำนน “ไม่แน่ว่าอย่างน้อยอาจจะ เป็นลูกรักของสวรรค์ เป็นข้อยกเว้นในหมู่ปีศาจก็ได้”

“ลูกรักของสวรรค์คือที่อยู่ข้างๆ เจ้านี้ ไม่เกี่ยวอันใดกับเจ้าหรือ”
คุณเผิงเดินไปข้างๆ โครงกระดูกของอวีเจียง รอยยิ้มบนใบหน้าจางลงทีละน้อย

จอมปีศาจบรรพกาลอย่างพวกมันเคยรุ่งโรจน์ ได้รับความโปรดปราน จากสวรรค์ช่วงหนึ่ง แต่มาในวันนี้มนุษย์หน้าใหม่แทนที่ ปีศาจเก่าๆ ที่ตาย ก็ตายด้วยน้ำมือของสวรรค์

นี่ก็คือสิ่งที่เรียกว่ามตีสวรรค์

เช้าวันรุ่งขึ้นชาวเมืองในเมืองเมืองหนึ่งเริ่มเข้าไปดำศูนย์อุตุนิยมวิทยาห้องถื่น บนอินเทอร์เน็ตว่าเป็นไอ้ไร

ชาวเน็ตเอ : [ศูนย์อุตุนิยมวิทยาโคตรต่อแผล กลางดึกกลางคืนประกาศด่วน บอกว่าเมืองเราจะมีทอร์นาโดโรนี่ เตือนไม่ให้พวกเราออกจากบ้าน เล่นเอา ทั้งบ้านหลอนจนไม่กล้านอน รอตัวลั่นนั่งงกทั้งคืน เข้ามาเปิดหน้าต่างดู ทอร์นาโดบ้าสิ ตะวันที่เขวบนบนฟ้ามันอะไร จิตสำนึกของศูนย์อุตุนิยมวิทยาเอะ]

ชาวเน็ตปีตอบ : [คิดมากไปแล้วสหาย พวกเขาไม่มีจิตสำนึกอะไรนั่น ลักหน่อย]

51

เจ้าหน้าที่กรมควบคุม ทีมดูแลข้อมูลออนไลน์เห็นข่าวนี้บนอินเทอร์เน็ต ก็พูดกับเพื่อนร่วมงานข้าง ๆ “คราวก่อนที่จู่ ๆ มีพายุฝนติดกันหลายวันใน มณฑลหนานจิ้น ดูเหมือนว่าศูนย์อุตุฯก็โดนดำที่ประกาศไม่ทันเวลานี้”

“ครั้งนั้นพวกเขาโดนเผ่ามังกรทำพิษไม่ใช่เหรอ” เพื่อนร่วมงานค้นหา เหตุการณ์เหนือธรรมชาติต่าง ๆ ในระบบเครือข่าย ซึ่งในอินเทอร์เน็ตมักจะมี เรื่องราวเหนือธรรมชาติต่าง ๆ ปรากฏอยู่เป็นประจำ แผนกสารสนเทศ อย่างพวกเขาต้องคอยมอนิเตอร์แบบเรียลไทม์ เพื่อจะมีภูตผีปีศาจแฝงฤทธิ์ จริง ๆ พวกเขาจะได้รับมือได้ทันทั่วทั้งที่ แม้ในความเป็นจริงแล้วบรรดาเรื่องเล่า เหนือธรรมชาติทั้งหลายแทบไม่มีเรื่องไหนเป็นเรื่องจริงสักเรื่อง

เด็กรุ่นใหม่สมัยนี้ว่างไม่มีอะไรจะทำก็ดันชอบอัปเดตเชิวิตยูทูปเล่น พอเรียกไม่ออกมาก็บ่นว่าไม่มาตื่นตื่น ถ้าเรียกผีร้ายออกมาได้จริง มีหวังได้ ตื่นตื่นจนวิญญาณหลุดแน่ สมาชิกทีมสารสนเทศเป็นผู้บำเพ็ญเพียรมนุษย์ ทั้งหมด ระดับตะบะของพวกเขาไม่เท่าไร แต่เนื่องจากความเชี่ยวชาญด้านการจัดการกับกระแสวิพากษ์วิจารณ์บนอินเทอร์เน็ตได้รวดเร็ว ไม่ก็การใช้งานคอมพิวเตอร์ ดังนั้นแม้กระทั่งบอร์ดพูดคุยของโลกผู้ฝึกตนก็ได้ ช่างเทคนิคในหน่วยงานอย่างพวกเขาเป็นผู้ดูแล

“เมื่อคืนเกิดเรื่องอะไรหรือเปล่า กลางดึกเพื่อนฉันที่เป็นผีฝึกตน

โทร.มาบอกว่า ตลาดผีเปิดได้แค่ครึ่งงานก็ต้องสลายตลาดจุกเงิน” เจ้าหน้าที่คูคลิบัติโอที่คล้ายจะเป็นพายุมังกรสูบน้ำ¹ พลังพูดกับเพื่อนร่วมงาน “เมื่อคืนพวกนายไปเที่ยวตลาดกันหรือเปล่านั้น”

“ตลาดผีก็เต็มๆ ทุกปี มีอะไรนำไป” เพื่อนร่วมงานทาวหวอด “เวลาปานนี้แล้ว เมืองบนก็ไม่มีข่าวอะไรลงมาด้วย ต่อให้เกิดเรื่องก็คงไม่ใหญ่อะไร”

“โย่ว กำลังมอนิเตอร์เน็ตอยู่หรือ” จางเคอเดินเข้ามาด้านหลังคนทั้งสอง เห็นในจอคอมพิวเตอร์กำลังฉายคลิปสั้นพายุมังกรสูบน้ำก็หัวเราะแล้วพูด “นี่มันพายุฮอร์นาโดในทะเลไม่ใช่หรือ ชาวเน็ตพวกนี้ก็มโนแก๊งกันจริงๆ ขนาดร่างจริงของมังกรยั้งนั่งเทียนเขียนออกมาได้ แถมยังเล่าเสียเป็นตุเป็นตะ”

หากเป็นมังกรจริงๆ ด้วยความเร็วและความสูงในการบินของพวกเขา ตาเปล่าของมนุษย์มองไม่เห็นหรอก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเดี๋ยวนี้คุณเข้มมาก ใครกล้าบินบนฟ้าโดยไม่กางร่มชูชีพ วันรุ่งขึ้นก็จะได้รับใบสั่งเป็นของตัวเอง

“พี่จาง” เจ้าหน้าที่สองคนนั่งตัวตรงทันที “พี่มาได้ยังไงครับ”

“เมื่อคืนฉันถ่ายวิดีโอมา พวกนายเอาไปปรับแต่งตัดต่อทำเป็นคลิปสอนใจผู้ฝึกตนที” จางเคอส่งหินบันทึกภาพให้ “พวกนายลองดูกันก่อน”

เมื่อทั้งสองนำหินบันทึกภาพวางบนรางที่เป็นร่องนูนลงไป ข้อมูลที่อยู่ข้างในก็ถูกส่งเข้าคอมพิวเตอร์อัตโนมัติ ภาพในวิดีโอเป็นลมพายุสีดากับฝุ่นหินดินทรายปลิววนเต็มฟ้า จากนั้นสัตว์ประหลาดที่โผล่ออกมาในวิดีโอก็ทำให้เจ้าหน้าที่สองคนเหงื่อออกพ่นแก๊สหัวตัว

ที่บุกเข้าไปในตลาดผีเมื่อคืนคงไม่ใช่เจ้าหน้าที่หรอกใช่ไหม

“พี่จาง นี่มันอะไรนะ”

“อวีเจียง” จางเคอตอบๆ ว่าทั้งสองคน “ลำบากหน่อยนะ อย่าลืมนะ ต้องตัดต่อให้ดูเด็ดเด็ดพล่าน จุดจบน่าอนาถของอวีเจียงนั่นก็ต้องซูมเน้น

¹ พายุวงช้างที่เกิดขึ้นกลางทะเล ของไทยเรียก พญานาคเล่นน้ำ

ทุกมุม ให้ทุกคนในโลกผู้ฝึกตนตระหนักว่าผลของการกระทำชั่วว่ก้าเริบเลิบसानจะมีจุดจบยังไง”

สัตว์ประหลาดที่เรียกว่า ‘อวีเจียง’ นี้มีจุดจบน่าอนาจขนาดไหนกันแน่ กระทั่งตายแล้วยังเอามาเป็นเครื่องเตือนใจให้กับทั้งโลกผู้ฝึกตนได้ขนาดปีศาจบรรพกาลอย่างจูเยียนยังไม่ได้รับการปฏิบัติเช่นนี้เลย

“อ้อ จริงลี ตัดต่อเสร็จแล้วย่าลีมส่งไปให้เผ่ามังกรเขียวสักสองชุดนะ” จางเคอเย็กก็ว่เอ่ย “ฉันว่าพวกเขาจำเป็นต้องดูคลิปพวกนี้ให้มาก ๆ หน่อย”

พอจางเคอจางไปแล้ว เจ้าหน้าที่ทั้งสองก็กรอเนื้อหาไปท้ายคลิปทันที ภาพอสนีสวรรค์ที่ผ่าเบรียงลงมาไม่หยุดราวกับกำลังพาดใส่ตัวพวกเขาอยู่ อย่งไรอย่งนั้น ทำเอาพวกเขาอดลือบหลังตัวเองไม่ได้

มิน่า เบื้องบนถึงอยากให้อาสิ่งนี้ทำเป็นคลิปเตือนใจ พวกที่ใจเสาะ หน่อยดูคลิปนี้มีหวังเกิดเงาฝั่งใจ แค่เห็นฝนฟ้าคะนองธรรมดาก็กลัวแล้ว

“ตัดต่อคลิปเหรอ ของถนัดของพวกเราละ เอาแบบซุ่มโคลสอัปเต็ม ๆ จอ แต่งแสงสีเพิ่มบรรยากาศ ปรับภาพให้สดชัดแล้วใส่เพลงประกอบเหมาะ ๆ ภาพความกล้าหาญของเจ้านายกับพี่ผู้ต้องโดดเด่นไม่เป็นสองรองใคร โชว์ความชั่วร้ายและก้าเริบเลิบसानของอวีเจียงออกมาทุกด้าน” เจ้าหน้าที่พูดเล่นไปด้วยพลาขย่อนดูคลิปใหม่ตั้งแต่ต้น

“ซัด...” ตอนเห็นร่างจริงผู้หลีกูงเหลือมเขี้ยวกลืนลงท้อง เจ้าหน้าที่ทั้งสองพากันสุดหยาใจเฮือก จวบจนเห็นผู้หลีกูงลวงท้องมันออกมา พวกเขาถึงค่อยโล่งอก เมื่อดูคลิปจบถึงได้รู้ว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น และนำชนพอง-สยองเกล้าแค่ไหน

หลังจากนั่งเงียบไปสักพัก ทำที่ที่เล่นที่จริงของทั้งสองก็ไม่เหลือแล้ว เพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นปีศาจแทบเอาชีวิตไปทิ้งเพื่อชาวบ้านด้านล่างกูเขา ในฐานะมนุษย์ผู้บำเพ็ญเพียร หากยังมีแกใจหัวเราะได้อีก เช่นนั้นพวกเขาจะต่างอะไรกับสัตว์เดรัจฉาน

การเสริมรายละเอียดให้เด่นเออย ใส่เพลงประกอบเออย เหล่านี้ล้วนเป็นวิธีเพิ่มความน่าสนใจให้กับคลิปวิดีโอ อย่งไรก็ตาม คลิปวิดีโอนี้ไม่จำเป็น

ต้องตัดต่อไต่ ๆ ก็ทำให้คนอกสันขวัญผวาได้แล้ว

เมื่อมีปีศาจแข็งแกร่งอย่างอวีเจียงปรากฏตัว แม้จะถูกฟ้าผ่าตายแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นกรรมควบคุมก็ต้องรายงานต่อหน่วยงานความมั่นคงที่เกี่ยวข้อง อยู่ดี สวีย่วนที่กำลังเรียบเรียงเอกสารต่าง ๆ จึงคว้าตัวจางเคอที่กลับมาจากแผนกสารสนเทศมาเขียนรายงานด้วยกัน

“พี่สาวคนสวยจำ คนที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อคืนไม่ได้มีแค่ผมสักหน่อย ทำไม่ต้องจำเพาะเจาะจงผมด้วย” จางเคอหนึ่งหน้าผู้พลางปรึกษาสวีย่วนว่าจะเขียนรายงานอย่างไร

“ฉันไม่กล้าไปหาเจ้านายกับพี่ผู่เนะลิ วันนี้เว่ยซางก็ไม่เข้างานด้วย” สวีย่วนเคาะแป้นพิมพ์พลางเอ่ย “เมื่อคืนนายดูเหตุการณ์อยู่ข้าง ๆ ในเขตอากาศตลอด ไม่แม้แต่จะออกมา ถ้านายไม่ช่วยแล้วใครจะช่วย”

คนตะบะตำไม่มีสิทธิมนุษยชนหรือไง

จางเคอกวาดตามองรอบ ๆ เห็นห้องทำงานส่วนตัวของเว่ยซางไม่ได้เปิดไฟ ดูแล้วไม่มีคนอยู่ข้างใน

ศิษย์น้องเป็นอะไรไป หรือว่าเมื่อคืนจะได้รับบาดเจ็บ แต่เมื่อคืนก็พากลับไปให้สำนักตรวจดูแล้ว ไม่ได้บาดเจ็บภายในตรงไหนนี่นา

ขณะกำลังใจลอย จางเคอก็เห็นผู้หญิงลึกลับคนหนึ่งวิ่งเข้ามา จึงอาศัยจังหวะนี้สอดตหน้าจากสวีย่วน “มาแล้วเธอครับพี่ผู่”

ผู้หญิงลึกลับวิ่งไปสองก้าว ปักหลอดดูดมเบรียวก่อนอีกหนึ่งค่อยตอบ “ต้อนรับอะไรกันแต่เช้า”

แต่ต่อให้ต้อนรับดีกว่านี้เขาก็ไม่แบ่งนมเบรียวให้หรอกนะ นมเบรียวนี่เป็นการคิดค้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ มันอร่อยเหลือเกิน

“ไม่เจอหนึ่งวันเหมือนจากกันสามสัปดาห์ครับ” จางเคอยิ้มพลางพูดประจบ “วันนี้ศิษย์น้องผมไม่มาเข้างาน ผมหวังว่าร่างกายเขาจะเป็นอะไรหรือเปล่า ไม่ทราบว่าจะรบกวนพี่ไปดูให้ผมหน่อยได้ไหมครับ พี่ก็รู้ ตั้งแต่ศิษย์น้องเข้ากรรมมาไม่เคยเข้างานสายออกงานเร็วมาก่อน แต่วันนี้จนปานนี้

แล้วก็ยังไม่มา อาจะบาดเจ็บภายใน...”

“พี่ผู้ คิษย์พี่ มายืนทำอะไรกันตรงนี้หรือครับ” เว่ยซางขยับหมวกบนศีรษะพลางมองทั้งสองอย่างสงสัย

ผู้หิหันไปมอง จากนั้นพุดกับจางเคอว่า “เขาก็ดูแข็งแรงดีไม่ใช่หรือ”
เว่ยซางก็ม่น้ำอย่างกระลึบกระล่าย หลบสายตาสำรวจจางเคอกับผู้หิ

“นี่มันอะไรนะคิษย์น้อง” จางเคอเห็นอีกฝ่ายไม่ถอดหมวกเบสบอลออกก็อดเอ่ยถามขึ้นไม่ได้ “เข้าฤดูเดือนกันยาแบบนี้แดดไม่แรงสักหน่อย จะใส่หมวกทำไมนะ”

เขายื่นมือไปถอดหมวกบนหัวเว่ยซางออก พอเห็นกลางกระหม่อมอีกฝ่ายลั่นเลียนไปจุดหนึ่งก็รีบสวมกลับเข้าที่เดิม “เอ่อ...ในแผนเราก็มีคนหัวล้านไม่น้อยเหมือนกัน นายยังมีผมเหลือเยอะกว่าพวกเขาอีกอย่างน้อยเนื้อดำใจไปเลยนะ”

เว่ยซางพุดอย่างท้อเทียว “พี่จะให้ผมไปเปรียบเทียบกับฉู่อวี หลินกวยกับซ่งอวีหรือครับ”

จางเคอโอแอ้ง ๆ สองที “ไม่เป็นไรหรอก ของนายยังออกกลับมาได้แต่ของพวกนั้นทั้งชีวิตนี้ไม่มีหวังเลยนะ”

เว่ยซางมองไปทางด้านหลังจางเคอ จู่ ๆ ก็ยิ้มแปลก ๆ ออกมา
“นายยิ้มอะไรนะ” จางเคอหันไปมอง ฉู่อวีที่ยืนอยู่ข้างหลังยิ้มเยิ่นเยือกให้พวกเขา

ผู้หิก็กุมกระเป่าเลื่อนนอกเดินเลี้ยวสงครามระหว่างมนุษย์กับปลา ก้าวเข้าไปในห้องทำงานของจวงซิง ซึ่งตอนนี้เจ้าของห้องกำลังคุยโทรศัพท์กับคนจากหน่วยงานความมั่นคงพอดี พอเห็นผู้หิเข้ามา เขาก็ขึ้นไปเก้าอี้แถวนั้นแล้วหันไปคุยโทรศัพท์ต่อ

“เรื่องของสวรรค์ มีแต่สวรรค์เท่านั้นที่รู้” น้ำเสียงจวงซิงมักจะไม่ทุกข์ไม่ร้อนเสมอ คล้ายกับไม่มีความรู้สึกใดๆ เจือปน “เพื่อนร่วมงานของผมก็ได้รับบาดเจ็บกัน ส่วนวิดีโอเหตุการณ์ผมจะส่งให้พวกคุณทีหลัง”

“อืม” จวงซิงวางสายเรียบร้อยก็หันมามองฝูหลี่ “มีธุระอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไร ผมแค่จะมาดูว่าแผลคุณเป็นอย่างไรบ้าง” ฝูหลี่โยนกล่องนมเปรี้ยวที่ดื่มหมดแล้วทิ้งลงถังขยะ “คุณควรไปพักผ่อนร่างกายที่ได้ทะเลนะ ถึงบรรพบุรุษเผ่ามังกรทองของพวกเขาคุณจะใช้คร้ายประสบเคราะห์ แต่อย่างไร ก็ยังเหลือวังมังกรได้ทะเลอยู่”

“แค่แผลเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไร” จวงซิงวางมือถือนบนโต๊ะ “คุณกลับไปทำงานเถอะ ผมไม่เป็นไร”

“ช่วงร่างกายกำลังเจริญเติบโตไม่ระวัง เต็มวตอนลอกคราบขึ้นมาแล้ว จะเสียใจที่หลังเอาหรือ” ฝูหลี่รวบรวมพลังวิญญาณตรงดวงตาหมายจะดูสภาพร่างเดิมของจวงซิง ทว่าอีกฝ่ายมีชะตาเมืองปกปัก เขาจึงมองเห็นไม่ชัดเจน “ผมดูสภาพคุณแล้ว น่าจะลอกคราบเป็นผู้ใหญ่ในเร็ว ๆ นี้ ได้ยินว่า ช่วงลอกคราบเพื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ของเผ่ามังกรสำคัญมาก หากไม่ระวังจะกระทบกับตะบะหลังโตเต็มวัย”

“คุณรู้เรื่องเผ่ามังกรของผมดีเหมือนกันนะ” จวงซิงมองฝูหลี่ “หรือว่าเคยตั้งใจศึกษามาก่อน”

ฝูหลี่พยักหน้าตามตรง “อืม”

ตอนนั้นเขาตั้งใจศึกษาจุดแข็งและจุดอ่อนของเผ่ามังกรมาอย่างดี หากไม่เพราะตอนหลังเห็นคู่เดียวกับเจิงโตนฟ้าผ่าตายต่อหน้าต่อตา เขาก็คงไม่ลื้มเลิกแผนการเดิม

จวงซิงหัวเราะคลุมเครือทีหนึ่ง “ยุ่งไม่เข้าเรื่อง”

ฝูหลี่งยหน้าไม่เข้าใจ *หมายความว่าอะไรนะ*

“ความจริงที่มาในวันนี้ผมมีเรื่องสำคัญมากอยากจะทำปรึกษาคุณ” ฝูหลี่ลากเก้าอี้ไปทางโต๊ะทำงานเพื่อเข้าใกล้จวงซิงอีกหน่อย “เมื่อคืนผมกลับไปคิดครึ่ก่อนคืนนี้ก็ยังรู้สึกว่าผมไม่ใช่กระต่ายธรรมดาอยู่ดี”

พอเห็นฝูหลี่มีความคิดแบบนี้ จวงซิงก็ประสานมือวางบนโต๊ะพร้อมกล่าว “เหตุผลคือ?”

“คุณยังจำเมื่อคืนที่ผมถูกงูเหลือมเขี้ยวกลืนลงท้องได้ไหม”

“จำได้” นิ้วชี้จวงชิงกระตุก “ดังนั้น?”

“แม้งูเหลือมเขียวที่อวีเจียงเลี้ยงจะกลายร่างไม่ได้ แต่ก็มีอายุกว่าหมื่นปีหลายปีมานี้ก็ได้รับการกราบไหว้บูชาจากมนุษย์พร้อมกับอวีเจียง แล้วจะกลายเป็นผุยผงหลังจากสิ้นผลงไปอย่างไม่มีสาเหตุได้อย่างไร” ผู้หลิซขมวดคิ้วพลาทวนความจำ “ผมจำได้ว่าตอนนั้นตัวผมร้อนไปทั้งตัว ได้สติอีกทีก็ปีนออกมาจากห้องงูเหลือมเขียวแล้ว ความรู้สึกตอนนั้นเหมือน... มีอะไรบางอย่างท่อบ่มร่างกายผมเอาไว้จนสิ่งที่อยู่ข้างนอกไม่สามารถทำอะไรผมได้ง่ายๆ”

“หรือว่าจะเป็นสวรรค์...”

“ไม่มีทาง คุณน่าจะคือลูกรักแท้ๆ ของสวรรค์ ส่วนผมไม่ใช่” ผู้หลิซปฏิเสธเด็ดขาด “ไม่เห็นหรือว่าเมื่อคืนตอนฟ้าผ่า ผมลากแค่เว่ยซางหนี ไม่ได้ห้วงคุณ” จวงชิงเคาะนิ้วชี้บนหลังมือ “ผมนี่ว่าคุณเห็นว่าคุณสูงกว่าเว่ยซางเสียอีก”

“ต่อให้ตบะสูงแค่ไหนก็รับฟ้าผ่าไม่ไหวหรอก กูเดียวกับเจิงตบะสูงขนาดนั้น สวรรค์นี่ก็จะผ่าพวกเขาเมื่อไหร่ก็ไม่มีใครหนีรอดได้” ผู้หลิซ نگاهตอนกูเดียวกับเจิงถูกฟ้าผ่ากลายเป็นเจ้าชู้แล้วก็ตัวสั้นเทาขึ้นมาเล็กน้อย “ตอนนั้นผมนี่ก็จะโดนผ่าตามไปด้วยแล้ว หลบอยู่แต่ในเขตอาคมตั้งนานไม่กล้าออกมา”

“จูเยี่ยนบอกว่ากูเดียวกับเจิงถูกจักรพรรดิปีศาจฆ่า” จวงชิงพลันเข้าใจ กุญแจสำคัญอย่างหนึ่ง ดูเหมือนว่าทุกอย่างจะหนีไม่พ้นสวรรค์ ที่เหล่าจอมปีศาจจำศีลก็เพราะสวรรค์ อย่างนั้นที่พวกเขาพากันตื่นขึ้นมา... ดีไม่ดีก็เกี่ยวข้องกับสวรรค์ด้วย

“ในตำนาน จูเยี่ยนเองก็ไม่ใช่ปีศาจที่ซื่อสัตย์อะไร” ผู้หลิซเอียงคอคิด “ถ้าว่าตามเหตุการณ์ที่เขาเล่า ยกเว้นเรื่องรูปลักษณ์ที่ไม่สอดคล้องแล้ว ผมก็คือจักรพรรดิปีศาจที่เขาพูดถึง”

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เป็นแค่ปีศาจน้อยที่วัน ๆ ถูกปีศาจบนภูเขาคุ่มเข้มฝึกบาเพ็ญ ใคร ๆ ในภูเขาก็งงแก็ได้โดยที่เขาไม่สามารถเอาคืน

จวงซิงเกือบจะหลุดขา สิ่งที่ผีหลี่พูดมากก็มีเหตุผล เรื่องที่จูเยียนเล่า ผีหลี่ก็อยู่ในเหตุการณ์พอดี หากเขาไม่ใช่จักรพรรดิปีศาจแล้วยังจะมีใครอีก แต่ด้วยสภาพของผีหลี่...

เขาส่ายหัว เห็นชัด ๆ ว่าอีกฝ่ายเป็นแค่ปีศาจที่ถูกปีศาจทั้งหลาย ประคบประหงมเสียจนไม่รู้เห็นอะไรได้ ไม่รู้จักความโหดร้ายของโลก ปีศาจพวกนั้นเลี้ยงดูผีหลี่จนไล่ชื่อบริสุทธิ์ยุติธรรมขนาดนี้ หลังจากพวกเขาจากโลกนี้ไปแล้ว ผีหลี่จะมีชีวิตรอดต่อไปได้อย่างไร

“สองพันปีมานี้คุณไม่ได้ข้องแวะกับมนุษย์คนอื่น ๆ เลยเหรอ” จวงซิง คิดว่าหากผีหลี่ได้รู้จักกับด้านมืดของมนุษย์แล้ว เขายังรักษาตัวตนแบบ ตอนนี้ได้อีกหรือไม่

“สองพันปีก่อนผมเคยคิดอยากไปโลกมนุษย์เหมือนกัน แต่พอเห็น กู่เตียวกับเจิงตายต่อหน้า ผม...เกิดกลัวขึ้นมา” ผีหลี่จำที่ปีศาจบนภูเขาพูด กับเขาได้เสมอว่า ไม่ว่าจะเวลาไหนหรือสถานที่ใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือรักษา ชีวิตตัวเอง ถ้าเจอเรื่องที่ไม่เข้าใจก็ให้หาที่ซ่อนนอนก่อน เพื่อตื่นขึ้นมา ทุกอย่างจะดีเอง

เขาได้รับการปกป้องมาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่เคยประสบความยากลำบาก สุดท้ายจึงได้แต่ปฏิบัติตามวิธีที่ปีศาจบนภูเขาสอน หาป่าลึกลับตาคนทางเขต อาคมแล้วนอนหลับ

“หลับตื่นหนึ่งก็สองพันปี ผมแอบดูรายการข่าวในบ้านชานาตินภูเขา ถึงได้รู้ว่าโลกนี้เปลี่ยนไปหมดแล้ว” ผีหลี่หลุบตาลง แพขนตาสั้นไหวเบา ๆ “ผมไม่อาจนอนหลับแบบนี้ต่อไปได้ สุดท้ายจึงตัดสินใจออกมาข้างนอก”

เขาไม่มีบรรพตเงาหมอกให้กลับไปอีกแล้ว ไม่มีวานรขาวที่คอยลากเขา ไปพร่ำบ่นให้ฟังทุกวัน ไม่มีปีศาจตนอื่น ๆ ที่ไล่จับเขากินข้าว หน้าถ้าก็ไม่มี เสียงจิบ ๆ ของนกกระจอกอีกต่อไป กระทั่งไก่ฟ้าอาภรณ์ร้ายก็ไม่สามารถ มาลากเขาไปฝึกวิชาด้วยได้แล้ว ในที่สุดเขาก็ได้เริ่มชีวิตเอกเทศโดยไร้ซึ่ง กรอบควบคุมจากใครโดยแท้จริง

สองพันปีก่อนเขาเอาแต่โวยวายว่าตัวเองเป็นปีศาจที่โตแล้ว ตอนนี้

พอสามารถตัดสินใจอะไรได้ด้วยตัวเองกลับพบว่าไม่มีปีศาจที่หนึ่งยอง ๆ อยู่ข้างเขา เตะต้นไม้ล้มเพื่อเขา หรือปรบมือร้องชมเวลาเขาออกกระบวนท่าสลับแต่ได้สมบูรณ์แบบอีกแล้ว

เมื่อต้องสูญเสียไปจริง ๆ เท่านั้นถึงได้รู้ว่าสิ่งที่เคยครอบครองดีงามเพียงไร

ผู้หญิงหน้ายิ้มให้จงชิ่ง “ผมว่าอาจจะไม่มีจักรพรรดิปีศาจอะไรนั่นเลยก็ได้ แค่จอมปีศาจพวกนั้นวาดหวังให้มีปีศาจที่แข็งแกร่งไว้เทียบทานออกมาช่วยพวกเขาต่อกรกับสวรรค์ กัดขีมนุษย์ไว้แทบเท่าได้อีกครั้งก็เท่านั้นถึงเกิดข่าวลือแบบนี้ขึ้นมา

“ถ้าหากมีจักรพรรดิปีศาจจริง ๆ สวรรค์จะปล่อยเขาได้อย่างไร”

“คุณ...” จงชิ่งรู้สึกว่ารอยยิ้มของผู้หญิงเศร้าสร้อยอย่างบอกไม่ถูก ขณะกำลังจะเอ่ยปาก หลินกุยก็เกาะประตูเสียก่อน

“เจ้านายครับ พี่อยู่อยู่กับเจ้านายจริง ๆ ด้วย” หลินกุยพูดกับผู้หญิง “พี่มีผู้ชายชื่อพี่ชื่อมาหาพี่นะ เขาบอกว่าเป็นเพื่อนเก่าพี่”

“เขา?” ผู้หญิงประหลาดใจไม่น้อย คนคนนี้จะมาหาตนทำไม

เขาลุกขึ้นและพูดกับจงชิ่ง “ผมลองลงไปดูหน่อย”

จงชิ่งพยักหน้า รอผู้หญิงออกจากห้องไปแล้วจงชิ่งก็เอ่ยถามหลินกุย “ใช้พี่ชื่อที่เป็นคู่ค้ากับบริษัทฝั่งมนุษย์ของเราหรือเปล่า”

“เขานั้นแหละครับ” หลินกุยพูดอย่างไม่เข้าใจ “ได้ยิน รปภ. เชี่ยวบอกว่าเขามาหาพี่หลายรอบแล้ว แต่พี่ไม่อยู่ทุกครั้ง ไป ๆ มา ๆ ก็เลยลากยาวมาจนถึงวันนี้”

เมื่อฟังจบจงชิ่งก็ขมวดคิ้วไม่พูดอะไร

“คุณพี่เชียวนี่คะ” พนักงานต้อนรับรินชาให้ผู้หญิง

จู่ ๆ เขาก็ไปที่ภาพแขวนสวางามบนผนัง “ภาพนั้นมีกลไกอะไรหรือเปล่าครับ ผมเหมือนเห็นตาของเธอกะพริบ”

พนักงานต้อนรับสาวสวยพูดยิ้ม ๆ “คุณพี่สายตาดีจริง ๆ ค่ะ เพื่อให้

ภาพพวกนี้ดูสมจริงยิ่งขึ้น พวกเราเลยใส่เทคนิคทางศิลปะนิดหน่อย”

“แบบนี้เอง ดูตอนกลางวันยังดี นี่ถ้าเป็นตอนกลางคืนคงน่ากลัวน่าดู”
 ฟุซื่อแซวเล่นขำๆ “โชคดีที่ผมจิตแข็ง ไม่งั้นคงมีสะดุ้งตกใจเหมือนกัน”

พนักงานต้อนรับสาวยิ้ม ไม่พูดอะไร ผ่านไปไม่กี่วินาที จู่ๆเธอก็เอ่ยปากขึ้น “คุณฟู่คะ คุณผู้มาแล้วค่ะ”

ฟุซื่อจ้องมองประตูทางเข้าอย่างแปลกใจ มีคนด้วยหรือ ทำไมไม่เขาถึงไม่เห็น

ฝูหลี่เดินเข้าห้องรับรองมาในจังหวะที่ฟุซื่อกำลังจ้องประตูพอดี เขาหันหลังไปเมียมองบ้าง “คุณฟู่กำลังดูอะไรอยู่หรือครับ”

“ไม่มีอะไรครับ” ฟุซื่อยิ้มละมุนพร้อมดึงสายตากลับมา “พนักงานบริษัทคุณหู่ดีจังเลยนะครับ ทางขนาดนี้ยังได้ยินเสียงผีให้คุณได้”

พนักงานต้อนรับค้อมตัวให้ฝูหลี่เล็กน้อย “ดิฉันออกไปก่อนนะคะคุณผู้ หากมีอะไรเรียกดิฉันได้ค่ะ”

ฝูหลี่พยักหน้า เดินไปนั่งฝั่งตรงข้ามฟุซื่อ “ไม่ทราบคุณฟู่มาหาผมมีธุระอะไรหรือครับ”

รอยยิ้มบนใบหน้าฟุซื่อจางลงบางส่วน เขายกขาบนโต๊ะขึ้นจับ “คุณผู้ไม่เคยฝันเกี่ยวกับชาติก่อนจริง ๆ หรือครับ”

“นี่ไม่ถึงว่าคุณฟู่จะยังเชื่อเรื่องพวกนี้อยู่” มือของฝูหลี่ที่หยิบขนมชะงัก เขาเงยหน้าพิจารณามนุษย์แปลกหน้าเบื้องหน้าอย่างละเอียด “ขอโทษนะครับ ผมไม่เชื่อเรื่องชาติภพก่อนอะไรเทือกนี้ ต่อให้มีการเวียนว่ายตายเกิดจริง ชาติก่อนก็ควรเป็นเรื่องของชาติก่อน ชาตินี้จะไปเห็นชาติก่อนได้อย่างไร”

ได้ยินคำพูดฝูหลี่ รอยยิ้มฟุซื่อก็แปรเปลี่ยนเป็นหงอยเหงา เขามองไปร้อนที่ลอยกรุ่นจากน้ำชา “ผมเองก็รู้ว่าเรื่องพวกนี้มันน่าขำมาก ทว่าตั้งแต่ผมเห็นคุณที่โรงแรมคราวนั้น ผมก็ฝันถึงคนคนเดียวจนตลอด คนคนนั้นรูปร่างหน้าตาเหมือนคุณผู้ทุกกระเบียด ต่างแค่เขาใส่เสื้อโบราณสีอ่อนและนิสัยดูเด็กกว่าคุณผู้สักหน่อย ระหว่างผมกับเขาเหมือนเป็น...เหมือนเป็นคนรักกัน”

พอพูดถึงตรงนี้ฟูซื่อก็ยิ้มเยาะตัวเองเล็กน้อย “ผมเองก็รู้สึกว่าคุณคิดนี้ น่าตลก ใครจะไปชอบคนในฝันได้ แถมยังเป็นผู้ชาย สิ่งที่เกิดกันผมกับเขา ไม่ได้มีแค่เรื่องเพศ แต่อาจรวมถึงเวลาด้วย ผมมีชีวิตอยู่ในตึกสูงระฟ้า ยุคปัจจุบัน ส่วนเขามีชีวิตอยู่เมื่อไม่รู้กี่ร้อยปีก่อน”

ผู้หญิงลึกลับนั้นโน้มตัวเข้าไปใกล้ ๆ ศีรษะฟูซื่อและตมกลืนบนตัวชายหนุ่ม สีน้หน้าฟูซื่อลนลานนิด ๆ เมื่อเห็นใบหน้าผู้หญิงลึกลับเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

“บนตัวคุณมีกลิ่นทะเล” ผู้หญิงลึกลับขึ้น “ไม่นานมานี้คุณไปทะเลมา หรือเปล่า”

ฟูซื่อพยักหน้าอย่างไม่เข้าใจ “หลังจากเพื่อนผมจัดปาร์ตี้สละโสด ที่โรงแรมหยวนเยว่ ก็จัดงานแต่งกลางทะเลบนเรือสำราญต่อ มีอะไรผิดปกติ หรือครับ”

“คุณเคยได้ยินปรากฏการณ์ภาพลวงตา²ไหมครับ” ผู้หญิงลึกลับ “วิทยาศาสตร์อธิบายว่าเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติจากการหักเหของแสง เมื่อผ่านชั้นบรรยากาศในอุณหภูมิที่ต่างกัน แต่ความจริงแล้วในทะเลมีสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งที่สามารถสร้างภาพลวงตาได้ มันถึงขั้นล่อลวงสิ่งมีชีวิตเข้าสู่วังค์ ความฝัน ทำให้แยกความจริงกับภาพมายาไม่ออก”

ฟูซื่อขมวดคิ้วแล้ว “คุณหมายความว่า?”

“ใต้ทะเลลึกมีปีศาจที่เรียกว่าเซิน รูปร่างลักษณะของพวกมันคล้าย มังกรแต่ไม่ใช่มังกร มักจะสร้างภาพลวงตาบนทะเลเพื่อล่อคนทะเลมาติดกับ และกินพวกมันในคำเดียว” จู่ ๆ ผู้หญิงลึกลับเอื้อมมือคว่ำฟองอากาศโปร่งใสคล้าย เมฆกะพรุณออกมาจากสมองฟูซื่อโดยไม่สนใจสีหน้าตื่นตกใจสุดขีดของอีกฝ่าย เมื่อبيبฟองอากาศแตก ก็ปรากฏฉากเลื่อนรางที่ละตอน ๆ กลางอากาศ

ในภาพเขาสวมชุดแพรหรือหาวจิตรนั่งกินข้าวร่วมโต๊ะ นอนร่วมเตียง เคียงหมอนกับฟูซื่อ รักใคร่สนิทสนมกันอย่างยิ่งยวด

---

² หรือมีراج ภาษาจีนเรียกว่า 海市蜃楼 (เมืองทะเลตึกเซิน) ซึ่งคนโบราณเชื่อว่า ตัวเซินสามารถพบไ้เป็นภาพลวงตาที่มีลักษณะเป็นตึกหรือเมืองกลางทะเล

เมื่อเห็นภาพเหล่านี้แล้วผู้หญิงก็หัวเราะหยันออกมาทีหนึ่งอย่างอดไม่ได้ เขาโบกมือปิดภาพกลางอากาศให้หายวับ “เพียงแค่อะไรก็ยอม มันจะสร้างอดีตชาติอันงดงามให้คุณเท่าไรก็ได้ แต่ถึงกระนั้นของปลอมก็คือของปลอม ไม่มีวันเป็นความจริงไปได้”

“คุณ...คุณเป็นใครกันแน่” รอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้าผู้หญิงเลื่อนหาย ถึงขนาดไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงมีความรู้สึกดีๆ ให้ชายแปลกหน้าตรงหน้า อย่างอธิบายไม่ถูกได้ “ทำไมคุณถึงรู้จักวิถีประหลาดๆ เยอะขนาดนี้”

ผู้หญิงโบกมือให้ผู้หญิงหมดสติไป ก่อนจะดึงความทรงจำที่เกี่ยวกับตนเอง ออกมาจากสมองอีกฝ่าย

การที่เห็นสามารถสร้างความทรงจำปลอมให้มนุษย์ได้ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ปีศาจประเภทนี้ใจเสาะนัก ทั้งที่ใช้ชีวิตอยู่ในห้องทะเล แต่กล้ากินแค่นกทะเลเท่านั้น แล้วเช่นนี้เหตุใดถึงได้สร้างความทรงจำปลอมแบบนี้ยัดใส่สมองมนุษย์กันล่ะ

หรือว่ามีคนรู้ว่าตอนนั้นเขาเคยเลี้ยงมนุษย์ไว้คนหนึ่ง ถึงได้ตั้งใจสร้างเรื่องขึ้นมา

ทว่าเขาเคยกินนอนร่วมกับสัตว์เลี้ยงตอนไหน แถมยังนอนร่วมเตียงกันอีกด้วย

ใช้วิธีการหยาบๆ หลอกปีศาจก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ให้มนุษย์มาอ้างเรื่องชาติก่อนชาตินี้กับเขา ไม่รู้ว่ามีจุดประสงค์อะไร หรืออยากให้เขาเลี้ยงสัตว์เลี้ยงอีกครั้งอย่างนั้นหรือ

เขาก็มองมนุษย์ที่นอนหมดสติบนโซฟาแล้วถอนหายใจ มนุษย์คนนี้ถือว่าโชคร้ายแบบไม่รู้วิธีไหนอื่นเหมือนกัน ไม่รู้จะทำไม้อยู่เบื้องหลังถึงเลือกคนคนนี้

ผู้หญิงเรียกผีรับใช้เข้ามาสั่ง “ส่งคนผู้นี้กลับไปด้วย ระวังอย่าให้เขาพบความผิดปกติ”

“ได้ค่ะคุณผู้” ผีสาวรับใช้สังเกตเห็นว่าสีหน้าผู้หญิงไม่ค่อยปกติจึงถือวิสาสะถาม “ไม่ทราบว่าคุณผู้จะรีบไปไหนหรือเปล่าคะ”

“ผมอยู่มาสี่พันกว่าปีไม่เคยแวะเวียนไปยมโลกสักครั้ง วันนี้อะยากไปเยี่ยมเยียนสักหน่อย” ผู้หลีหีบร่มกระดุกหยกจากถุงเขียนคุณ จากนั้นเอื้อมมือแหวกอากาศออกเป็นเส้นทางเชื่อมไปสู่ยมโลก

“คุณผู้คะ” ผู้สาวรับใช้รับท้วง “ยมโลกโหดหินรุนแรง คุณ...”

“ไม่ต้องกลัว” ผู้หลีกางร่มกระดุกหยก “ผมแค่ไปขอคำชี้แนะบางอย่างเท่านั้น ไม่นานก็กลับ”

เขาว่าจบกี้กระโดดเข้าไปในทางเดินมืดมิดนั่นทันที

ผู้สาวรับใช้ตื่นตะลึงก่อนหันหลังวิ่งออกไปข้างนอก เธอจำเป็นต้องแจ้งเรื่องนี้กับคนอื่น ๆ